

Abril 2022

«Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la creació» (Mc 16,15)

L'Evangelí de Marc reserva les últimes paraules de Jesús Ressuscitat a una única aparició seva als apòstols.

Aquests estan a taula, com els hem vist sovint junt a Jesús abans de la seva passió i mort, però aquesta vegada la petita comunitat està marcada pel fracàs: només queden onze en lloc dels dotze escollits per Jesús, i al moment de la creu algú dels presents li havia negat, molts havien fugit.

En aquest últim, decisiu encontre, el Ressuscitat els renya per haver tancat el cor a les paraules d'aquells que havien donat testimoni de la resurrecció (cf. *Mc 16, 9-13*), però al mateix temps confirma la seva elecció: malgrat la seva fragilitat, els encomana de nou justament a ells l'anunci de l'Evangelí, de la Bona Notícia que és Ell mateix, amb la seva vida i les seves paraules.

Després d'aquest solemne discurs, el Ressuscitat torna al Pare, però a la vegada "roman" amb els seus deixebles i els confirma les seves paraules amb signes prodigiosos.

«Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la creació»

La comunitat enviada per Jesús a continuar la seva mateixa missió no és per tant un grup de perfectes, sinó més aviat de persones cridades en primer lloc a "estar" amb Ell (cf *Mc 3, 14-15*), a experimentar la seva presència i el seu amor pacient i misericordiós. Després, només en virtut d'aquesta experiència, són enviats a "proclamar a tota criatura" aquesta proximitat de Déu.

I l'èxit de la missió no depèn certament de les capacitats personals, sinó de la presència del Ressuscitat, que es lliura Ell mateix als seus deixebles i a la comunitat dels creients, en la qual l'Evangelí creix en la mesura en què és viscut i anunciat^[1].

Per tant el que nosaltres cristians podem fer és cridar amb la vida i les paraules l'amor de Déu, sortint de nosaltres mateixos amb coratge i generositat, per oferir a tots, amb delicadesa i respecte, els tresors del Ressuscitat que obren els cors a l'esperança.

«Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l'evangeli a tota la creació»

Es tracta de testimoniar sempre Jesús i mai nosaltres mateixos; és més, se'ns demana "renegar" de nosaltres mateixos, "disminuir" perquè Ell creixi. Cal deixar espai en nosaltres a la força del seu Esperit, que empeny cap a la fraternitat: «Haig de seguir l'Esperit Sant el qual,

cada vegada que em trobo amb un germà o germana, em predisposa a “fer-me u” amb ell o amb ella, a servir-li a la perfecció; que em dona la força d’estimar-lo si és, d’alguna manera, un enemic; que m’enriqueix el cor de misericòrdia per saber perdonar i poder entendre les seves necessitats; que em fa comunicar amb zel, quan és el moment, les coses més boniques del meu ànim [...] A través del meu amor és l’amor de Jesús el que es revela i es transmet. [...] Amb i per aquest amor de Déu en el cor es pot arribar lluny i participar a moltíssimes altres persones el nostre descobriment [...] fins que l’altre, ferit dolçament per l’amor de Déu en nosaltres, voldrà “fer-se u” amb nosaltres, en un intercanvi recíproc d’ajudes, d’ideals, de projectes, d’afectes. Només llavors podrem donar la paraula, i serà un do, en la reciprocitat de l’amor»^[2].

«Aneu per tot el món i anuncieu la bona nova de l’evangeli a tota la creació»

“A tota criatura” és una perspectiva que ens fa conscients de pertànyer al gran mosaic de la Creació, a la qual som avui sensibles d’una manera especial. Els joves són sovint punta avançada en aquest nou camí de la humanitat; segons l’estil de l’Evangeli, confirmen amb els fets allò que anuncien amb les paraules.

Robert, de Nueva Zelanda, comparteix la seva experiència al web^[3]: «Una activitat en curs en el nostre territori sosté la recuperació del port de Porirua a la part meridional de la regió de Wellington, a Nova Zelanda. Aquesta iniciativa ha implicat les autoritats locals, la comunitat catòlica maori i les tribus locals. El nostre objectiu es sostenir aquesta tribu en el desig de liderar la restauració del port, per tal d’assegurar que les aigües corrin netes i permetre la recollida de mol·luscos i la pesca habitual sense por de la contaminació. Aquestes iniciatives han tingut èxit i han creat un veritable esperit comunitari. El repte és evitar que es tracti d’una acció passatgera i mantenir un programa a llarg termini que porti ajuda, suport i marqui la diferència sobre el terreny».

Letizia Magri

^[1] Cf. CONCILI VATICÀ II, constitució dogmàtica *Dei Verbum* sobre la Divina Revelació, 8

^[2] C. Lubich: Paraula de vida, juny de 2003. En: Ciudad Nueva 399 (6/2003), pp. 24-25

^[3] El text íntegre d’aquesta i d’altres experiències està en diferents idiomes a:
<http://www.unitedproject.org/workshop>